

C.D.
18.

WYDAWNICTWA IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W WARSZAWIE

UCHWAŁY I KONGRESU
IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

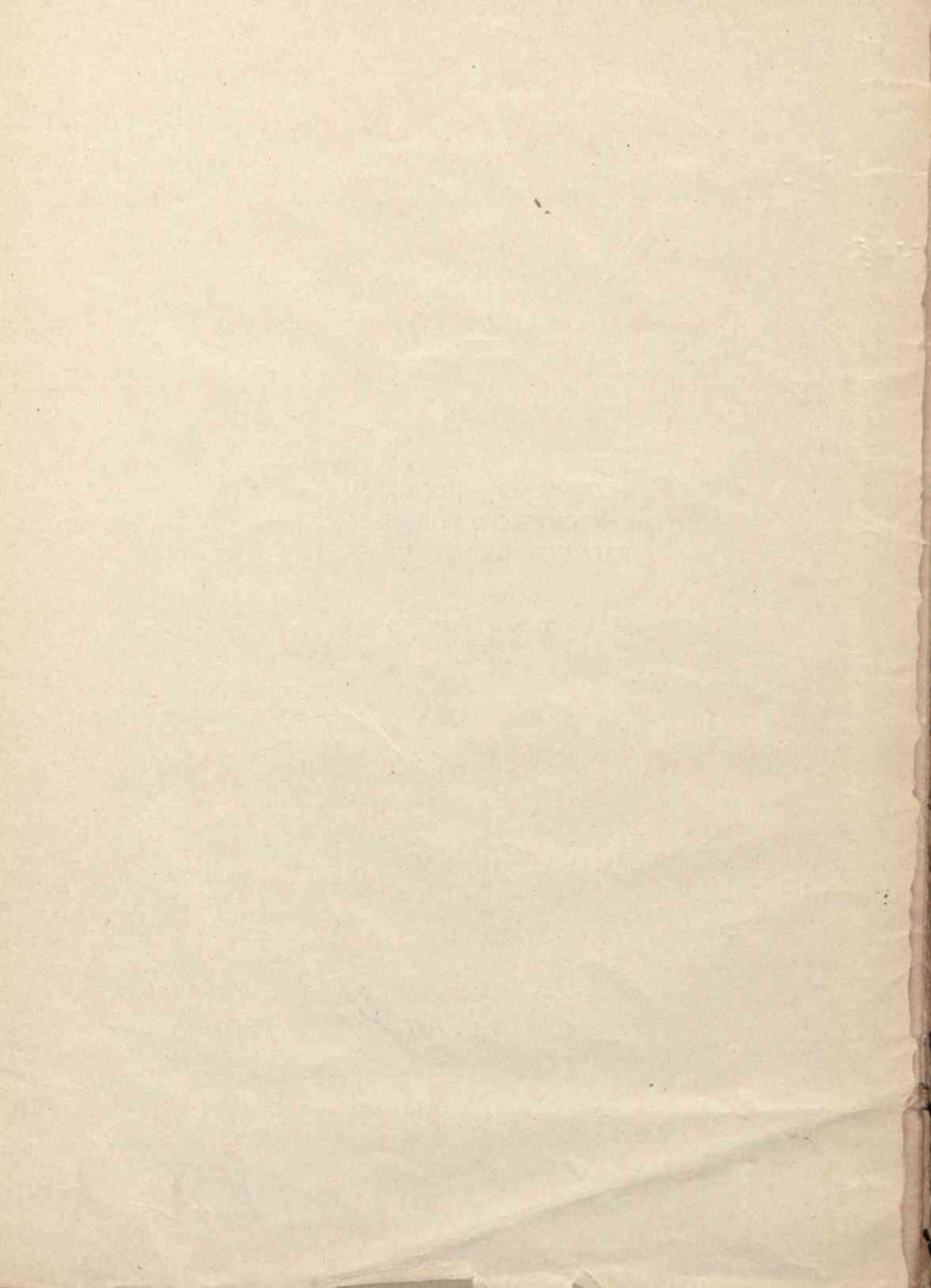
odbytego we Lwowie
w dn. 3 i 4 września
1930 r.

1 9 3 0

W A R S Z A W A

UCHWAŁY I KONGRESU ✓
IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

odbytego we Lwowie
w dn. 3 i 4 września
1930 r.

UCHWAŁY I KONGRESU
IZB PRZEMYSŁOWO-HANDLOWYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

odbytego we Lwowie
w dn. 3 i 4 września
1930 r.

WARSZAWA 1930

SKŁAD GŁÓWNY KSIĘGARNIE GEBETHNERA I WOLFFA

C-3578

1000174416

O d b i t o
w d r u k a r n i
L u c j a n a
B o g u s ł a w s k i e g o
w W a r s z a w i e
1 9 3 0

⊙ 230/53/1354

W. op. ch. 9

S P I S R Z E C Z Y

Przedmowa	7
Uchwały ogólne	9
W sprawach samorządu gospodarczego (sekcja I Kongresu)	10
W sprawach podatkowych (sekcja II Kongresu)	14
W sprawach socjalnych (sekcja III Kongresu)	17
W sprawach finansowo-kredytowych (sekcja IV Kongresu)	19
W sprawach prawa gospodarczego (sekcja V Kongresu)	21
W sprawach wewnętrznej polityki gospodarczej (sekcja VI Kongresu)	23
W sprawach polityki handlu zagranicznego (sekcja VII Kongresu)	27
W sprawach morskich i komunikacyjnych (sekcja VIII Kongresu)	32

PRZEDMOWA

Uchwały I Kongresu Izb Przemysłowo-Handlowych Rzeczypospolitej Polskiej, odbytego we Lwowie w dniach 3 i 4 września r. b., wywołały tak wszechstronne zainteresowanie w opinii czynników rządowych, gospodarczych, prasy i osób prywatnych, iż dla podpisanej Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie, jako Izby urzędującej Związku Izb P. H. R. P. okazało się nieodzowne wręcz dla względów technicznych jaknajszybsze przygotowanie w druku pełnego tekstu uchwał.

Oddany niniejszem do wiadomości opinii publicznej tekst uchwał w tem sformułowaniu, jakie uzyskały one w toku gorączkowej i pośpiesznej pracy Kongresu z natury rzeczy posiada pewne niedociągnięcia redakcyjne, które zgodnie z upoważnieniem Kongresu, będą w stosownym momencie usunięte przez Komisję redakcyjną Związku Izb P. H. R. P.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie.

<i>Prezes</i>	<i>Dyrektor</i>
<i>(—) CZ. KLARNER.</i>	<i>(—) ST. WARTALSKI.</i>

UCHWAŁY OGÓLNE*)

A. WNIOSEK W SPRAWIE UDZIAŁU SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO WE WŁADZY USTAWODAWCZEJ

W nadziei rychłej, a tak koniecznej naprawy naszego ustroju państwowego Pierwszy Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych R. P. stwierdza, iż niezbędne jest przyznanie samorządowi gospodarczemu, jako przedstawicielstwu życia gospodarczego, uprawnień, zapewniających mu bezpośredni udział w stanowieniu praw.

Gdy podstawowym warunkiem rozwoju państwa jest współdziałanie wszystkich jego twórczych czynników, Kongres wyraża ufność, iż przyszły nasz ustrój zapewni równowagę interesów poszczególnych grup, której ośrodkiem będzie interes najwyższy — interes państwa..

B. W SPRAWIE PROGRAMU BIEŻĄCYCH POSTULATÓW GOSPODARCZYCH

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych Rzeczypospolitej Polskiej zaleca Związkowi Izb Przemysłowo-Handlowych przedstawienie Rządowi całokształtu bieżących postulatów gospodarczych, które mogłyby zostać zrealizowane w drodze wykorzystania obecnych ustawodawczych kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej.

*) Przedłożone Kongresowi „ex praesidio”.

W SPRAWACH SAMORZĄDU GOSPODARCZEGO (SEKCJA I KONGRESU)

A. W SPRAWIE ROZBUDOWY DZIAŁALNOŚCI IZB PRZEM.-HANDL. WE WŁASNEJ DZIEDZINIE ORGANIZACYJNEJ

W celu zapewnienia życia gospodarczemu Polski warunków należytego rozwoju, odpowiadającego potencjalnym jego możliwościom, niezbędne jest użyczenie mu szeregu ułatwień m. in. w postaci odpowiednich urzędzeń i pomocniczych instytucyj gospodarczych. Do podjęcia inicjatywy i akcji organizacyjnej w tej dziedzinie powołane są w pierwszej mierze izby przemysłowo-handlowe, obok bowiem funkcyj gospodarczych oraz administracyjnych, pełnionych w zastępstwie władz państwowych wzgl. ku ich pomocy, mają one również przyczyniać się do zaspokajania potrzeb i ułatwiania warunków rozwoju życia gospodarczego.

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych, uważając, iż aktywizacja działalności izb przemysłowo-handlowych w tej dziedzinie nietylko dowieść może, jak wielkie są praktyczne walory samorządu, lecz także w decydującej mierze wpłynąć na ukształtowanie się warunków, wśród jakich nadal rozwijać się będzie nasze życie gospodarcze, stwierdza, iż konieczne jest poświęcenie temu działowi twórczej i w pełnym tego słowa znaczeniu samorządowej pracy izb jak najdalej idącej uwagi.

Zważywszy, iż w interesie planowego rozwoju agend samorządu gospodarczego pożądane byłoby oparcie omawianej działalności na pewnych jednolitych kryterjach, Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych stwierdza w szczególności, iż

1) izby starać się winny o normowanie i porządkowanie warunków życia gospodarczego, rozwijając odpowiednią akcję organizacyjną jakoteż bezpośrednio tworząc urządzenia, zaspokajające potrzeby tegoż życia; w szczególności izby czynić to powinny w dziedzinach, które nie nadają się do normowania ich ani w drodze inicjatywy i przedsiębiorczości prywatnej, ani w drodze ingerencji państwowej. M. in. dotyczy to tworzenia instytutów badawczych, służących celom towaroznawczym i eksperymentalnym, badaniu nowych metod produkcji, działalności zmierzającej do usprawnienia handlu i podniesienia jego poziomu, rozbudowy służby informacyjno-instrukcyjnej w dziedzinie eksportu, rozbudowy wewnątrzno-krajowego i między państwowego sądownictwa rozjemczego, kreowania biur reklamacyj kolejowych, celnych i t. p. i administracji giełd towarowych;

2) organizacyjną działalnością swą izby winny stwarzać atmosferę i warunki, sprzyjające późniejszemu i tem wydatniejszemu rozwojowi inicjatywy prywatnej na odcinkach, które są i mogą być domeną jej pożytecznej działalności (pośrednictwo informacyjne w sprawie możliwości zbytu i źródeł zakupu; instruktywnie ujęta propaganda wyrobów krajowych, badanie możliwości rozwojowych nowych dziedzin produkcji, inicjowanie odpowiednich porozumień między przemysłem a jego odbiorcami w sprawie unormowania wza-

jemnych ich stosunków handlowych, podejmowanie inicjatywy w sprawie modernizacji produkcji i dostosowania jej do potrzeb rynku, ujednostajnianie warunków transakcyj i t. d.);

3) izby przemysłowo-handlowe dążyć powinny m. in. do ułatwiania warunków rozwoju życia gospodarczego w takim kierunku, żeby ich działalność organizacyjna przyspieszała w miarę możliwości proces ujednostajnienia i podniesienia poziomu kultury gospodarczej reprezentowanych przez nie okręgów i w ramach tychże samych możliwości zapewniała im formy urządzeń i ogólnych instytucji gospodarczych, zrównywiających nas z państwami, w których życie gospodarcze korzysta z wielorakich ułatwień, inicjowanych właśnie przez samorząd gospodarczy.

Dla osiągnięcia tego celu izby przemysłowo-handlowe winny współdziałać ze sobą w sprawach ogólnogospodarczego znaczenia, zając się programem dalszego uprzemysłowienia kraju, w interesie podniesienia poziomu kultury kupieckiej propagować najszerze stosowanie prawidłowej księgowości handlowej i w porozumieniu z organizacjami kupieckimi ewentualnie powołać do życia specjalne poradnie buchalteryjne, dbać o podniesienie poziomu etyki handlowej i w tym celu stworzyć sądownictwo honorowe dla reprezentowanych przez siebie sfer przemysłowo-kupieckich, wpływać na należyte ekonomiczne nastawienie naszej propagandy zagranicą, rozbudować instytucję rzeczoznawców towarowych oraz znawców księgowości, którym zapewnić należy charakter t. zw. organu publicznego i t. p.;

4) w działalności swojej izby przemysłowo-handlowe z natury rzeczy liczyć się muszą jednak ze swojimi możliwościami budżetowymi, dlatego też realizacja zaznaczonych zadań pozostaje w ścisłym związku z indywidualnymi finansowymi stosunkami poszczególnych izb.

Stwierdziwszy, iż w nader licznych dziedzinach możliwe i celowe jest, by izby przemysłowo-handlowe zaktywizowały i rozbudowały własną swą działalność organizacyjną, Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych uznaje, iż ogromowi następczających się w tej mierze zadań izby zdołają jednak sprostać tylko pod tym warunkiem, że nadal znajdują

najdalej idące poparcie zarówno ze strony zespołu radców swoich jakoteż ze strony zrzeszeń i instytucji gospodarczych oraz szerszych sfer przemysłu i handlu, reprezentowanych właśnie przez samorząd. Współpraca z temi czynnikami w miarę pogłębiania się jej metod oraz zakresu zainteresowania może izbom zezwolić na stopniowe rozwinięcie jak najszerzego frontu praktycznej działalności organizacyjnej, z drugiej zaś wpłynąć na organiczną i ewolucyjną zmianę dotychczasowych sposobów realizowania u nas potrzeb życia gospodarczego. Z kolei współpraca ta ujawni, w jakiej decydującej mierze inicjatywa samorządu może zaradzić brakom organizacyjnym, dystansującym nas w stosunku do Zachodu, jak i wykluczyć potrzebę ingerencji państwowej wzgl. wręcz odciążyć aparat państwowy.

W konsekwencji zatem rozbudowa działalności izb w dziedzinie t. zw. własnej ich inicjatywy może potężnie zaktywizować rolę czynnika gospodarczego jako regulatora stosunków gospodarczych i z przedmiotu polityki gospodarczej uczynić go ważnym podmiotem, czynnie współdziałającym przy normowaniu i rozwiązywaniu bieżących i strukturalnych jej zagadnień. Z drugiej strony wzrost aktywności samorządu gospodarczego uczyni zadość także i zasadzie ekonomji sił oraz środków, gdyż umożliwi osiągnięcie jak największych wyników kosztem jak najmniejszych nakładów materialnych. Jednym bowiem z podstawowych nakładów w pracy samorządu jest wielki i miernikiem materialnym wcale określić się nie dający trud bezinteresownej i obywatelskiej pracy sfer gospodarczych, trud ten cenniejszy, iż dzięki niemu samorząd stopniowo i w coraz szerszej mierze rozciągać może swą działalność na coraz dalsze dziedziny prac praktycznych.

Zważywszy, iż owa działalność organizacyjno-gospodarcza może poważnie przyczynić się do poprawy i podniesienia poziomu ogólnych naszych warunków rozwojowych, Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych stwierdza, iż w ostatecznej konsekwencji rozbudowa omawianych agend samorządu gospodarczego jest nakazem organizacyjnym o ogólnopaństwowym znaczeniu.

B. W SPRAWIE UDZIAŁU IZB PRZEM.-HANDLOWYCH W ADMINISTRACJI STOSUNKÓW GOSPODARCZYCH

Zważywszy, że istotą wszelkiego samorządu jest wykonywanie zadań administracji publicznej,

że konstytucja państwa polskiego przewiduje podział zadań tej administracji między organy państwa i samorządu gospodarczego,

że potrzebie realizacji tych postanowień dają wyraz przedstawiciele rządów polskich,

że niezawodnie leży w interesie ogólnopaństwowym, ażeby wykonywanie administracji publicznej w tym zakresie, w którym następuje ono wyłącznie lub głównie w interesie ogólnym zrzeszonych w izbach czynników gospodarczych, posiadało formę samorządową, a nie państwową, gdyż zapewnia to większą celowość aktów administracyjnych, opartych o specjalną kompetencję i znajomość regulowanych stosunków gospodarczych przez izby przemysłowo-handlowe, w większym stopniu zabezpiecza zainteresowane czynniki przed błędami, jakie popełniłyby mogły państwowe organy administracyjne, zdejmując w interesie obywateli i władzy zbyt ciężkie na nich cięższe zadania, powodując tem samem oszczędności w ogólnej gospodarce publicznej państwa, a wreszcie wciąga odgrywające we współczesnym państwie coraz większą rolę grupy zawodowe w karby aparatu państwowego, wychowując czynniki te w myśleniu i działaniu kategorjami interesu publicznego, a więc kategorjami państwowemi dzięki ponoszonej przez nie odpowiedzialności za udział w administracji publicznej, za akty powzięte w warunkach swobodnej decyzji,

że również jest wysoce pożyteczne pociągnięcie izb przemysłowo-handlowych do po-

mocniczego udziału w administracji stosunków gospodarczych w drodze obowiązkowego zasięgnięcia ich opinii przed dokonaniem aktów administracyjnych w wypadkach szczególnych ich kompetencji i znawstwa regulowanych administracyjnie stosunków gospodarczych,

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych zaleca izbom przemysłowo-handlowym zgodne opracowanie i przedstawienie Rządowi Polskiemu szczegółowego i uzasadnionego programu rozwoju samorządu izbowego i udziału jego w administracji stosunków gospodarczych, a zwłaszcza

1) w wykonywaniu prawa przemysłowego i regulowaniu działów gospodarczych, prawu temu nie podlegających,

2) w udziale w administracji stosunków gospodarczych na tle ograniczeń wolności przemysłowej,

3) w administracyjnym popieraniu przedsiębiorstw przemysłowych,

4) w ochronie własności przemysłowej,

5) w regulowaniu obrotu towarowego, a zwłaszcza standaryzacji eksportu i w regulowaniu ruchu podróżnych z zagranicą,

6) w administrowaniu szkolnictwem zawodowym,

7) w nadzorowaniu nad giełdami i innymi instytucjami ogólnej użyteczności gospodarczej,

8) w stwierdzaniu stanów faktycznych, mających znaczenie dla reprezentowanych przez izby przemysłowo-handlowe dziedzin,

9) w funkcjach administracyjno-sądowych,

C. W SPRAWIE SZKOLNICTWA ZAWODOWEGO

1. Kongres stwierdza, iż wskazane jest, by Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oraz wspólnie z przedstawicielami samorządu, a specjalnie izb przemysłowo-handlowych w najkrótszym czasie poddało rewizji zasadę organizacji i programy nauczania dla szkolnictwa zawodowego państwowego, samorządowego i

prywatnego kształcącego i przygotowującego przyszłych pracowników przemysłowych, handlowych i bankowych. Ponadto należy zwrócić uwagę na rozwój szkolnictwa zawodowego doksztalającego, a w braku tychże szkół zorganizować w dostatecznej ilości kursy, względnie egzaminy zastępcze.

Tą samą opieką, co szkolnictwo zawodowe państwowe, należy otoczyć szkoły zawodowe

o znaczeniu lokalnym (samorządowe, prywatne), które mają na celu w przeważnej ilości wypadków popieranie przemysłu regionalnego, domowego i ludowego, a mogą przyczynić się do odrodzenia wsi polskiej.

2. Kongres wyraża opinię, iż konieczne jest podwyższenie poziomu szkolnictwa zawodowego i kształcącego oraz dostosowanie go w najdalej idącej mierze do wymogów życia praktycznego. W tym celu należy dążyć do pozyskania na kierowników i wykładowców tych szkół fachowców, posiadających nie tylko odpowiednie kwalifikacje naukowe, lecz także obeznanych praktycznie z potrzebami i stosunkami życia gospodarczego.

3. Kongres wyraża opinię, iż nieodzowne jest zapewnienie państwu kadr zawodowo przygotowanych pracowników w drodze praktyki wzgl. terminu w połączeniu z racjonalnie postawioną szkołą kształcącą oraz kursami organizowanymi przez instytuty praktycznej wiedzy przemysłowo-handlowej, a przeznaczonymi dla pracowników czynnych już zawodowo.

4. Kongres stwierdza, że zrealizowanie wyrażonego już kilkakrotnie przez Pana Ministra W. R. i O. P. życzenia współpracy ministerstwa z przedstawicielami życia gospodarczego w dziedzinie szkolnictwa zawodowego, może być uskutecznione przez powołanie do życia specjalnego społecznego czynnika opiniodawczego przy współdziałaniu izb przemysłowo-handlowych.

5. Celem uchronienia młodzieży między 13 a 15 rokiem życia od nieproduktywnej straty czasu, należy zmodyfikować przepisy ustawy z dnia 2.VII.1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet tak, aby umożliwić młodzieży bezpośrednio po ukończeniu szkoły powszechnej rozpoczęcie nauki praktycznej.

6. Z uwagi na konieczność pogłębienia orientacji gospodarczej jak najszerszych sfer społeczeństwa, co może wydatnie usprawnić ich przygotowanie do późniejszej praktycznej działalności zarobkowej, Kongres Izb stwier-

dza, iż nastawić należy w znacznie silniejszym stopniu niż dotychczas także i program całego szkolnictwa powszechnego i średniego na zrozumienie potrzeb i zagadnień życia gospodarczego ze szczególnym uwzględnieniem stosunków i możliwości rozwojowych R. P.

7. Przy udzielaniu koncesji na założenie szkoły zawodowej władze szkolne w każdym wypadku winny zasięgać opinii organizacji samorządu gospodarczego.

8. Przywiązując wielką wagę do racjonalnego i potrzebom życia gospodarczego odpowiadającego rozdziału funduszu specjalnego, pochodzącego z dodatków do świadczeń przemysłowych, a przeznaczonego na cele społecznego - prywatnego szkolnictwa zawodowego, Kongres Izb uważa za konieczne:

a) ścisłe przestrzeganie przy rozdziale subsydjów przepisów art. 120 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym,

b) powołanie do współpracy przy ich rozdziale organów samorządu gospodarczego, jako czynnika najlepiej poinformowanego o potrzebach szkolnictwa zawodowego przy równoczesnym wzmocnieniu wpływu Pana Ministra Przemysłu i Handlu na dokonanie rozdziału,

c) komunikowanie izbom przemysłowo-handlowym danych o przeprowadzonej repara-

tycji,

d) aby umożliwić inicjatywie prywatnej jak i samorządom należyte współdziałanie w dziedzinie rozwoju szkolnictwa zawodowego nieodzowną jest nowelizacja art. 120 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w kierunku umożliwienia także samorządom gospodarczym i w miarę uzasadnionych potrzeb również i terytorjalnym korzystania z funduszu specjalnego zabezpieczonego art. 120.

Konieczne jest również znówelizowanie art. 120 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z uwzględnieniem wniosku Związku Izb z dnia 27 lutego 1930 r. Nr. 860/102.

W SPRAWACH PODATKOWYCH (SEKCJA II KONGRESU)

A. W SPRAWIE PAŃSTWOWYCH PODATKÓW BEZPOŚREDNICH

1. Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych we Lwowie stwierdzając, że dotychczasowy system podatkowy utrudnia rentowność i kapitalizację oraz szkodzi całości gospodarstwa narodowego, podnosi konieczność gruntownej reformy naszego systemu podatkowego. Kongres również stwierdza, że wobec dominującego wpływu, jaki system podatkowy wywiera na życie gospodarcze, powinien on być konstruowany w myśl bezspornych zasad skarbowych pozbawionych niezgodnych z myślą gospodarczą pierwiastków doktryn społecznych i politycznych oraz liczyć się ze strukturą gospodarczą kraju.

2. Kongres Izb stwierdzając, że zachowanie równowagi budżetowej, niezbędnej dla prawidłowej gospodarki publicznej i prywatnej, wymaga zapewnienia Skarbowi właściwych dochodów oraz stabilizacji ich poziomu, stwierdza jednocześnie, że obecne obciążenie podatkowe bardzo dotkliwie daje się odczuwać gospodarce narodowej i dlatego uważa za konieczne stosowanie jak najdalej idących oszczędności w wydatkach państwowych, zarówno obecnie jak i w przyszłości, co umożliwi słuszniejszy i bardziej celowy rozkład ciężarów podatkowych, oraz obniżenie stawek, a w rezultacie ożywi rozwój życia gospodarczego, który w znacznej mierze skompensuje skutki obniżenia stawek podatkowych.

3. W dziedzinie podatku dochodowego Kongres uważa za potrzebne:

a) rozszerzenie podstaw tego podatku przede wszystkim przez skasowanie przepisu ustępu drugiego art. 15 ustawy,

b) przy opodatkowaniu osób prawnych skasowanie progresji oraz wielokrotnego obciążenia dochodów z udziałów konsorcjalnych,

c) w miarę możliwości budżetowych złagodzenia progresji podatku od dochodów osób fizycznych przez obniżenie stawek dla średnich i wyższych klas podatkowych przy jednoczesnym wyrównaniu stawek od dochodów fundowanych i niefundowanych.

Nadto Kongres podnosi potrzebę wprowadzenia ulg doraźnych w drodze rozporządzeń Ministra Skarbu przez podwyższenie stawek amortyzacyjnych, podwyższenie granic dopuszczalnych potrąceń od dochodu osób prawnych wynagrodzeń członków administracji, oraz rozszerzenie uprawnień komisji szacunkowych do rozstrzygania odwołań przy równoczesnym jaknajspieszniejszym uzgodnieniu praktyki wymiarowej z przepisami ustawy w wykładni władz sądowych, a to w myśl memoriału Związku Izb z 8 sierpnia 1930 r.

4. Kongres uważa za niezbędne uchylene ustawy o podatku majątkowym z 1923 r. i zaprzestanie dalszego pobierania rat na poczet tego podatku.

5. W dziedzinie podatku przemysłowego Kongres uważa za konieczne likwidację obowiązujących dzisiaj form tego podatku i zastąpienie ich przez podatek bardziej odpowiadający warunkom życia gospodarczego.

Zanim stanie się możliwym osiągnięcie tego postulatu Kongres stwierdza konieczność doraźnej reformy świadectw przemysłowych przez większe ich zróżniczkowanie oraz podatku obrotowego, conajmniej przez uwzględ-

nienie dezyderatów sformułowanych dwukrotnie przez Związek Izb a to przede wszystkim:

a) obniżenie stopy podatkowej przy sprzedaży hurtowej do $\frac{1}{2}\%$,

b) obniżenie stopy do 1% przy sprzedaży detalicznej i drobnej wszelkich towarów oraz do $\frac{1}{2}\%$ przy sprzedaży towarów spożywczych nieodzownej potrzeby,

c) obniżenie stopy do 1% od obrotu instytucyj kredytowych,

d) stopniowe obniżanie stopy podatkowej od obrotów przedsiębiorstw przemysłowych do 1%,

e) obniżenie stopy do 2% od obrotów komisowych i pośrednictwa handlowego,

f) zwolnienie od podatku obrotowego transakcyj dokonywanych na krajowych giełdach towarowych.

Jako ulgę doraźną Kongres uważa za konieczne uzgodnienie praktyki wymiarowej z przepisami ustawy w wykładni władz sądowych a to w myśl memorjału Związku Izb z 8 sierpnia 1930 r. przy równoczesnem wykorzystaniu uprawnień Ministra Skarbu do:

1) rozszerzenia wykazu artykułów, których sprzedaż może korzystać z ulgowych stawek podatkowych i 2) wprowadzenia bonifikacji podatku obrotowego przy eksporcie.

6) Kongres wyraża opinię, że w interesie zarówno Skarbu, jak i całokształtu życia gospodarczego leży reforma podatku gruntowego w kierunku ustosunkowania go do wydajności gruntu z jednoczesnem skasowaniem progresji i regresji.

7) Celem poparcia ruchu budowlanego Kongres podnosi potrzebę przedłużenia na okres lat 15 ulg podatkowych, przewidzianych w ustawie z 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli.

8) Kongres stwierdza potrzebę rewizji wysokości opłat stemplowych w kierunku obniżenia tych, które utrudniają powstawanie i reorganizację przedsiębiorstw, utrudniają kredyt, oraz tych, które stanowią ukrytą podwyżkę podatku obrotowego.

9) Kongres uznaje za niezbędne obniżenie kar za zwłokę do 12% i odsetek za odroczenie do 8% w stosunku rocznym oraz kosztów egzekucyjnych do 2% nie wyżej jednak, jak 500 zł. w każdym poszczególnym wypadku i z tem, aby były pobierane jedynie w wypadku faktycznego przeprowadzenia egzekucji.

Jednocześnie Kongres uważa za słuszne oprocentowanie przez państwo sum podatkowych nieprawnie pobranych lub przypisanych płatnikom do zwrotu.

B. W SPRAWACH PROCEDURY WYMIAROWEJ

I. Kongres stwierdza zasadniczą potrzebę wprowadzenia jednolitych przepisów postępowania w sprawie podatków bezpośrednich, co powinno znaleźć wyraz w systemie ordynacji podatkowej. Z uwagi na doniosłe znaczenie tego zagadnienia dla życia gospodarczego Kongres zaleca Związkowi Izb kontynuowanie prac celem ustalenia dezyderatów i opinji w tym zakresie.

II. Kongres stwierdza, iż ze względu na znaczenie należytego stosowania ustaw podatkowych w praktyce wymiarowej i na konieczność stworzenia u nas warunków sprzyjających krzewieniu moralności podatkowej pożądanę jest pogłębienie zakresu i metod współpracy izb przemysłowo-handlowych z władzami skarbowymi, do czego mogą prowadzić następujące kroki:

1) zbiorowe konferencje informacyjne władz skarbowych centralnych i lokalnych z przedstawicielami izb przemysłowo-handlowych celem wyjaśnienia bieżących kwestyj wątpliwych lub spornych i ustalenia poglądu na sytuację gospodarczą,

2) przesyłanie izbom do opiniodawczego oświadczenia się nietylko projektów ustaw lecz i wszelkich rozporządzeń wykonawczych, normujących prawa i obowiązki płatników,

4) udzielanie izbom bieżących informacji o wpływach skarbowych osiągniętych w ich okręgach w dziedzinie podatków bezpośrednich, celem ułatwienia oceny sytuacji gospodarczej,

5) uprzywilejowanie izbom drukowanych protokółów zjazdów naczelników urzędów skarbowych,

6) rozszerzenie zakresu współdziałania przedstawianych przez izby rzeczoznawców oraz rzeczoznawców księgowości z władzami skarbowymi i ustalenie przepisów normujących tę współpracę,

7) uregulowanie współdziałania izb przemysłowo-handlowych przy corocznej rewizji norm średniej dochodowości,

8) przeprowadzenie zasady, iż członków komisji do spraw podatku przemysłowego wybierają a nietylko przedstawiają izby przemysłowo-handlowe oraz przyznanie izbom analogicznego uprawnienia w dziedzinie podatku dochodowego,

9) przywrócenie zasady, iż przy lustracjach podatkowych współdziałają przedstawiciele płatników wyznaczeni przez powołanie do tego reprezentacje sfer gospodarczych,

10) tworzenie na wniosek izb przemysłowo-handlowych większej ilości komisji odwoławczych, oraz specjalnych komisji dla drobnych płatników,

11) wprowadzenie zasady, że we wszystkich wypadkach, w których przepisy ustawowe orzekają, iż dla ustalenia stosunku faktycznego miarodajne są zwyczaje handlowe, władze skarbowe powinny zasięgać opinii izb przemysłowo-handlowych.

C. W SPRAWIE PODATKÓW SAMORZĄDOWYCH

Zważywszy, że zarówno dotychczasowa polityka finansowa samorządu terytorjalnego, jak i system podatków komunalnych, w szczególności zaś źródła podatkowe przewidziane w ustawie o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, nie odpowiadają racjonalnym zasadom polityki gospodarczej i skarbowości, wskutek czego powodują nadmierne obciążenie przemysłu i handlu — Kongres uważa za konieczne uporządkowanie gospodarki finansowej i systemu podatkowego samorządów terytorjalnych, stosownie do siły płatniczej sfer gospodarczych, w szczególności zaś znowelizowanie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych, przede wszystkim w kierunku zniesienia podatku od zaprotestowanych weksli, od szylków i od ładunków.

Z uwagi na przejawiającą się niejednokrotnie dążność samorządów miejskich do nadmiernej rozbudowy budżetów ze szkodą ludności a ze szczególnym uszczerbkiem dla sfer gospodarczych, Kongres stwierdza celowość, aby nadzór nad finansami samorządowymi spoczywał w pierwszym rzędzie w rękach Ministra Skarbu, oraz żeby czynniki

nadzorcze przed zatwierdzeniem statutów podatkowych samorządów terytorjalnych zasięgały opinii izb przemysłowo-handlowych co do wysokości obciążeń przemysłu i handlu.

Dla doraźnego złagodzenia opodatkowania przemysłu i handlu koniecznym jest:

1) niepobieranie podatku od kopalni w granicach wyższych ponad $\frac{1}{2}\%$ (kopalnie węgla, soli i ropy naftowej),

2) wydatne zmniejszenie pobieranych dotąd stawek podatku ładunkowego i uzależnienie ich od wartości przywożonych towarów, przy ustaleniu maksimum tego podatku i zwolnieniu surowców i towarów przeznaczonych do przerobu,

3) niezaliczanie środków lokomocji przedsiębiorstw przemysłowo-handlowych do przedmiotów zbytku,

4) oparcie poboru podatku drogowego na ścisłym brzmieniu ustawy z 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych przy równoczesnym obniżeniu tego podatku dla handlu,

5) niepobieranie dodatku komunalnego do podatku dochodowego w b. dzielnicy pruskiej.

W SPRAWACH SOCJALNYCH (SEKCJA III KONGRESU)

Zważywszy, że nasze ustawodawstwo socjalne, oparte niewątpliwie na najszlachetniejszych przesłankach, obdarzyło nas w okresie, który można nazwać mianem „inflacji socjalnej” systemem, nieliczącym się z siłami naszego organizmu gospodarczego i niedostosowanym do warunków gospodarczych, w jakich znajduje się nasze państwo,

że co więcej nasz system urządzeń socjalnych wybiega niejednokrotnie daleko poza przeciętne normy przyjęte w silnych gospodarczo innych organizmach państwowych,

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych stwierdza, że całokształt naszego systemu urządzeń socjalnych winien być poddany kapitalnej rewizji, a to w imię podstawowych interesów gospodarstwa narodowego, wspólnych wszystkim warstwom społecznym, wszystkim czynnikom, biorącym udział w produkcji i wymianie dóbr narodowych.

Kongres podkreśla konieczność jaknajkrytyczniejszego ustosunkowania się do wysuwanych przez silniejsze gospodarczo państwa projektów, celem niedopuszczenia do narzucenia Polsce konwencji, zastosowanie których odbiłoby się niekorzystnie na naszej zdolności konkurencyjnej i wogóle na naszych interesach gospodarczych.

W zakresie poszczególnych działów ustawodawstwa socjalnego, Kongres stwierdza:

1) *w dziedzinie ustawodawstwa o czasie pracy:*

A) konieczność dostosowania naszego ustawodawstwa o czasie pracy do norm przewidzianych w Konwencji Waszyngtońskiej,

B) konieczność stworzenia dla przemysłów sezonowych, a w pierwszym rzędzie dla

przemysłu budowlanego specjalnych norm o czasie pracy,

w granicach zaś obowiązujących ustaw:

C) konieczność jak najliberalniejszej interpretacji postanowień art. 6 d) ustawy o czasie pracy, zezwalającego na przedłużanie czasu pracy w wypadkach konieczności narodowej, a to przy wzięciu pod uwagę założenia, że względ na podtrzymanie dotkniętego ciężkim kryzysem przemysłu, uznać należy za nieodzowną potrzebę narodową;

2) *w dziedzinie polityki płac:*

regulowanie płac powinno być pozostawione porozumieniu zainteresowanych czynników świata gospodarczego i pracowniczego, a to ze względu na konieczność dostosowania kosztów produkcji do możliwości zbytu;

3) *w dziedzinie urządzeń socjalnych:*

konieczność wstrzymania na czas kryzysu gospodarczego wprowadzenia w życie przepisów o urządzeniu żłobków fabrycznych i stacyj lotnych i innych dla życia gospodarczego szczególnie uciążliwych inowacyj oraz odroczenia wejścia w życie nakazów już wydanych na czas nieograniczony.

Równocześnie stwierdza się konieczność zasadniczej nowelizacji niektórych przepisów w tej dziedzinie;

4) *w dziedzinie ubezpieczeń społecznych:*

a) zważywszy, że dotychczasowy kierunek rozwoju ubezpieczeń społecznych wymaga rewizji, że dotychczasowym poglądom w tej dziedzinie przeciwstawiają się inne prądy i koncepcje, np. zmierzające do oparcia ubezpieczeń na zasadach typu przymusowej oszczędności

Kongres zaleca poddanie rewizji obecnych założeń ubezpieczeń przy ewentualnych i uwzględnianych w systemie ubezpieczeń społecznych zasad przymusowej oszczędności indywidualnej, zalecając jednocześnie Związkowi Izb P. H. R. P. włączenia zagadnienia bezrobocia i środków naprawy do jego aktualnych prac.

Na obecną chwilę stojąc z całym naciskiem przy dotychczasowych stale podnoszonych przez życie gospodarcze żądania przeprowadzenia w organizacji zarządów instytucji ubezpieczeniowych zasady równej liczby

przedstawicieli pracodawców i pracowników, oraz zmniejszania obciążeń kosztów produkcji nadmiernymi opłatami na rzecz ubezpieczeń socjalnych.

Kongres uważa za konieczne jak najdalej idące zarządzenia w kierunku obniżenia składek do instytucji ubezpieczeniowych, odsetek za zwłokę, zaniechania inwestycji z dochodów bieżących w Kasach Chorych oraz rewizji klasyfikacji bezpieczeństwa w ubezpieczeniach od wypadków (względnie bonifikaty).

W SPRAWACH FINANSOWO-KREDYTOWYCH (SEKCJA IV KONGRESU)

I. Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych stwierdza, iż idea silniejszej ochrony interesów wierzycieli powinna znaleźć odpowiedni wyraz przy unifikacji i reformie prawa cywilnego, handlowego, procedury sądowej i postępowania egzekucyjnego, zwłaszcza zaś ustawodawstwa upadłościowego.

Dla realizacji tej idei nieodzowne jest już w chwili bieżącej usprawnienie wymiaru sprawiedliwości w sprawach handlowych, wekslowych, egzekucyjnych i upadłościowych przy równoczesnej rozbudowie sądownictwa handlowego.

Kongres stwierdza potrzebę:

1. usprawnienia aparatu informacyjnego, obejmującego tak wywiad indywidualny, jak i prowadzenie list i wykazów niesumionych dłużników,

2. powstania odpowiednich i na należytych podstawach organizowanych instytucji powierniczych,

3. wydawniejszego wykorzystania aparatu sądownictwa polubownego zorganizowanego przez izby przemysłowo-handlowe w celu przyspieszenia załatwiania sporów wynikłych na tle stosunków handlowych.

II. Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych stwierdza, iż dla zapewnienia rozwoju kredytu oraz obniżenia jego kosztów należy usunąć przeszkody obiektywne, utrudniające rozwój kapitalizacji jako podstawy kredytu, usprawnić technikę obiegu kredytowego i zapewnić mu dostateczne bezpieczeństwo, a następnie umożliwić i ułatwić poszczególnym działom gospodarstwa narodowego możliwie równomierne korzystanie z kredytu jakoteż wzmocnić ich zdolność kredytową.

Dla urzeczywistnienia tych zadań należy:

1. *W zakresie warunków prawnych rozwoju kredytu:*

zreformować i zunifikować przepisy prawa formalnego i materialnego, dotyczące wszelkiego typu wierzytelności, w szczególności zunifikować prawo upadłościowe oraz prawo o przymusowej ugodzie wzgl. nadzorach, zmieniając je w sposób, któryby skuteczniej warował prawa wierzycieli; do czasu przeprowadzenia tej unifikacji nadzory sądowe winny być udzielane z najdalej idącą oględnością.

2. *W zakresie techniki obrotu kredytowego:*

a) w jeszcze dalej idącej mierze ułatwić i usprawnić inkaso oraz protestowanie weksli za pośrednictwem poczty,

b) przejść do jaknajwydatniejszego posługiwania się wekslem ciągnionym w miejsce własnego w tych dzielnicach kraju, które dotąd stosują przeważnie weksel własny,

c) współdziałać w kierunku rozpowszechniania obiegu czekowego w kraju z jednej strony, a jego międzynarodowego ujednostajnienia z drugiej,

d) rozpowszechnić zastosowanie warrantów jako papieru dyskontowego,

e) rozważyć możliwość wprowadzenia instytucji kolejowego listu przewozowego o charakterze konosamentu,

f) znieść Rozp. Prezydenta Rzplitej z 29.VI.1928 o lichwie pieniężnej, jako niecelowe.

3) *W zakresie zwiększenia bezpieczeństwa kredytowego:*

a) ograniczyć uprzywilejowanie hipoteczne Skarbu Państwa z tytułu podatków, które nie gwarantuje nawet pierwszej hipotece pełnego pokrycia i tem samem odstręcza kapitał od lokat długoterminowych,

b) różważyć projekt utworzenia specjalnego wykazu wzgl. rejestru informującego o dłużnikach, niedopełniających swoich zobowiązań,

c) nie wprowadzając ogólnej instytucji zastawu rejestrowego na wszystkich ruchomościach, dopuścić hipotekę ruchomą na pewnych kategoriach towarów, jak np. na drzewie,

d) uzgodnić rejestry firm handlowych, prowadzone przez sądy, z faktycznymi stosunkami i przyciągnąć izby przemysłowo-handlowe do współdziałania w tej mierze,

e) zapewnić warunki sprzyjające rozpowszechnianiu się prawidłowej księgowości, jakoteż powołać do życia instytucję biegłych księgowych, ustanawianych i zaprzysięganych przez izby przemysłowo-handlowe w charakterze organu publicznego,

f) zainicjować i poprzeć należyty rozwój instytucji, służących ochronie kredytu i wierzycieli, jakoteż windykacji pretensyj.

g) usprawnić działalność wywiadowni, udzielających informacji o zdolności kredytowej,

h) przestrzegać bezwzględnie tajemnicy bankowej zarówno dla wzmożenia bezpieczeństwa obrotu, jak i ułatwienia kapitalizacji.

4. *W zakresie wzmożenia zdolności kredytowej naszego organizmu gospodarczego:*

a) stworzyć warunki umożliwiające normalną kalkulację, nieodzowną w interesie rentowności i kapitalizacji,

b) celem zapobieżenia gospodarczo szkodliwej deprecjacji cen i warunków płatności, umożliwić racjonalną organizację produkcji i zbytu, uwzględniającą zarówno interesy wytwórców jak i odbiorców,

c) ostatecznie uregulować sprawę wynagrodzenia objętych umową likwidacyjną strat wojennych, które zniszczyły znaczną część zasobów kapitałowych i tem samem osłabiły zdolność kredytową,

d) konsekwentnie przeciwdziałać wszelkim fałszywym informacjom zarówno o ogólnej sytuacji kraju, jak i poszczególnych jego ośrodków, a rozpowszechnianych celem tendencyjnego szkodenia kredytowi polskiemu zagranicą,

e) usilnie starać się o podniesienie poziomu etyki handlowej, jako jednego z kardynalnych warunków zaufania w obrocie kredytowym.

5. *Celem racjonalnego uprzystępnienia kredytu i obniżenia jego kosztów:*

a) zapewnić przemysłowi, handlowi i rolnictwu w szczególności także średniemu przemysłowi i handlowi oraz spółdzielniom kredytowym, obsługującym drobny przemysł i handel możliwość równomiernego korzystania z kredytów bezpośrednich instytucji emisyjnej i banków państwowych, jakoteż z kredytów zagranicznych, zaciąganych za zgodą lub pod gwarancją państwa,

b) doprowadzić do życia gospodarczego w postaci kredytu (między innymi na cele budowlane) fundusze zebrane w drodze świadczeń, obciążających sfery gospodarcze przez instytucje prawno-publiczne z ubezpieczalniami na czele. Ten sam postulat dotyczy również funduszy P. K. O.,

d) dążyć do dalszego obniżenia, a conajmniej ujednostajnienia kosztów kredytu i zrównania odsetek za odroczenie podatków i świadczeń prawno-publicznych ze stopą procentową w bankach państwowych.

6. *Celem ułatwienia w obecnej chwili dopływu kapitału długoterminowego:*

na konwersję krótkoterminowych zobowiązań rolniczych na meljoracje rolne, na ruch mieszkaniowo-budowlany, na poprawę i rozbudowę sieci kolejowej, na budowę dróg bitych i inne produktywne inwestycje publiczne, jaknajszybciej usunąć liczne trudności formalno-prawne zachodzące co do ściągania takich lokat z zagranicy a dotyczące statutów, regulaminów i t. p. towarzystw kredytowych i banków państwowych, następnie ustawy akcyjnej, przepisów podatkowych i t. d. drogą rozporządzenia Prez. R. P.

W SPRAWACH PRAWA GOSPODARCZEGO (SEKCJA V KONGRESU)

I. Zważywszy, że jednym z podstawowych warunków rozwoju gospodarczego Polski jest zapewnienie możliwie jak największej swobody inicjatywie prywatnej i wyzyskanie wszystkich twórczych sił społeczeństwa, że wobec tego ingerencja Państwa w stosunki gospodarcze powinna mieć miejsce jedynie w tych wypadkach, gdzie niema wątpliwości, iż jest ona bezwzględnie konieczna,

że natomiast ustawodawstwo gospodarcze obecnie obowiązujące powstało w znacznej części w okresie złudnej wiary w potrzebę jaknajszerszej kontroli i opieki ze strony państwa we wszystkich dziedzinach życia społecznego, w tej liczbie także i w życiu gospodarczym,

że liczne przepisy o charakterze zabezpieczająco policyjnym w małej jedynie części uzasadnione są rzeczywistym niebezpieczeństwem i wagą niepożądanych skutków, którym zapobiedz mają, narażają natomiast ogół interesantów na nieprodukcyjną stratę czasu, środków i energii i pętają życie uciążliwym formalizmem, hamując jego normalny rozwój,

że nasze ustawodawstwo wogóle, a w szczególności ustawodawstwo gospodarcze, składające się z olbrzymiej ilości ustaw, pochodzących z najrozmaitszych źródeł wymaga jaknajszybszej unifikacji i kodyfikacji, tak iżby z jednej strony i w tej dziedzinie nastąpiło najściślejsze zespolenie dzielnic Rzeczypospolitej, z drugiej zaś aby państwo uzyskało prawa jasne i rzeczywiście organom władzy oraz ogółowi obywateli dostępne,

Kongres Izby Przemysłowo-Handlowej stwierdza, że niezbędne jest niezwłoczne przystąpienie do prac nad usystematyzowaniem i uporządkowaniem naszego ustawo-

dawstwa, w szczególności zaś ustawodawstwa gospodarczego w kierunku przeprowadzenia opartej o jeden system kodyfikacji całości kształtu ustawodawstwa i stworzenia jednych dla całej Rzeczypospolitej praw.

Kongres uważa, że reforma ta winna być przeprowadzona przy zastosowaniu zasady szerokiego liberalizmu z zachowaniem ingerencji państwa wyłącznie w wypadkach uzasadnionych konieczną potrzebą i stwierdza konieczność zrewidowania względnie uchylenia całego szeregu przestarzałych przepisów prawnych, zwłaszcza z doby zaborczej i z okresu inflacji.

II. Zważywszy, że podstawowe przepisy poszczególnych działów kodeksu cywilnego oraz kodeksu handlowego i ustaw prawa formalnego, jak ustawa postępowania cywilnego i ordynacja egzekucyjna, ordynacja upadłościowa i ustawa o zapobieganiu upadłości, tudzież ustawa o zaczepianiu czynności prawnych, mają podstawowe znaczenie dla rozwoju stosunków gospodarczych,

że zwłaszcza w dziedzinie prawa upadłościowego odczuwa świąt gospodarczy specjalnie dotkliwie brak jednolitości i wadliwość obowiązującej w tej mierze w poszczególnych dzielnicach państwa przepisów prawnych,

Kongres uważa za konieczne podjęcie względnie przyspieszenie prac nad unifikacją wymienionych wyżej ustaw zasadniczych, przyczem jako najpilniejszy i doraźny postulat w tej dziedzinie wysuwa konieczność szybkiej unifikacji przepisów prawa upadłościowego.

III. Kongres stwierdza, że dzisiejszy wymiar sprawiedliwości w zakresie stosunków prywatno-prawnych zupełnie nie

odpowiada potrzebom życia gospodarczego. Współczesny pęd obrotu gospodarczego wymaga radykalnego przyspieszenia postępowania sądowego. Niedostosowanie szybkości procesu i egzekucji do tętna obrotu gospodarczego i rozbieżność między formalnymi wymogami dotychczasowych przepisów postępowania sądowego i egzekucyjnego, a wymaganiami życia powoduje u nas, jak zresztą i w większości państw europejskich, głęboki kryzys powszechnego sądownictwa cywilnego. Kryzys ten wyraża się przedewszystkiem w olbrzymim rozwoju wszelkiego rodzaju sądów specjalnych. Brak zaufania do sądownictwa powszechnego przynosi życiu gospodarczemu nieobliczalne straty, podrywając bezpieczeństwo prawne, utrudniając kredyt i dezorganizując obrót. Niezbędne jest przeprowadzenie w tej dziedzinie gruntownej reformy, której przewodnią zasadą byłaby ochrona wierzyciela.

Kongres uważa, że bez ugruntowania praworządności w stosunkach gospodarczych rozwój ekonomiczny Polski nie może przybrać należytego tempa. Niezbędna jest rozbudowa sądownictwa administracyjnego niższych instancji, w szczególności dla spraw skarbowo-podatkowych, przyczem sądownictwo to winno być oparte o sądownictwo powszechne.

Kongres podkreśla, że konieczna reforma wymiaru sprawiedliwości nie może być przeprowadzona z rzeczywistym skutkiem, bez zapewnienia dopływu do sądownictwa najlepszych sił prawniczych przy zracjonalizowaniu ustroju i działania sądów na nowoczesnych zasadach naukowej organizacji pracy.

IV. Kongres uważa, iż niezbędne jest jaknajrychlejsze wydanie zapowiedzianej w konstytucji ustawy o odpowiedzialności cywilnej

państwa oraz samorządów za działania organów władzy.

V. Kongres stwierdza potrzebę częściowej nowelizacji prawa akcyjnego i uważa, że do czasu jej przeprowadzenia należy odroczyć przewidziany w art. 170 tego prawa termin do obowiązkowego uzgodnienia statutów spółek istniejących z przepisami nowego prawa.

VI. Kongres uważa za konieczne przyjęcie jako obowiązującej zasady zasięganie opinii izb przemysłowo-handlowych we wszystkich sprawach ustawodawstwa gospodarczego, a to już w trakcie przygotowywania odpowiednich projektów, przy wyznaczaniu izbom odpowiednich terminów umożliwiających udzielanie wyczerpujących odpowiedzi.

VII. Zważywszy, że unifikacja stosunków prawnych w dziedzinie prawa górniczego w ramach jednolitej ustawy górniczej, która już została opracowana, jest rzeczą wielkiej wagi i pilnej potrzeby, Kongres stwierdza konieczność jaknajrychlejszego wydania jednolitej ustawy górniczej.

VIII: Kongres stwierdzając, że polski przemysł naftowy z powodu znanych trudnych warunków, w jakich się obecnie znajduje, wymaga szczególniejszej opieki i zapewnienia możliwości uzyskiwania potrzebnych terenów oraz eksploataowania istniejących już szybów w sposób dogodniejszy, niż ten, który się opiera na zasadach prawnych obecnie obowiązujących, uważa za konieczne znowelizowanie ustawy naftowej w sposób, uwzględniający potrzeby tego przemysłu.

IX. Kongres uważa za konieczne przyspieszenie prac nad wydaniem ustawy w sprawie sprzedaży na raty.

W SPRAWACH WEWNĘTRZNEJ POLITYKI GOSPODARCZEJ (SEKCJA VI KONGRESU)

A. W SPRAWIE CIĄGŁOŚCI PAŃSTWOWEJ POLITYKI GOSPODARCZEJ

1) Zważywszy, że jedynie stała, oparta na zdrowych zasadach ekonomicznych polityka gospodarcza może zapewnić mocarstwowy rozwój Rzeczypospolitej, Kongres Izby Przemysłowo-Handlowych stwierdza, że polityka gospodarcza musi pójść konsekwentnie w kierunku prokapitalistycznym i popierania twórczej inicjatywy prywatnej, przyczem musi uwzględniać równomiernie wszystkie dziedziny życia gospodarczego,

2) zważywszy, że dotychczasowe błędy w naszej polityce gospodarczej dadzą się usunąć w drodze ścisłej współpracy rządu z organizacjami samorządu gospodarczego, Kongres

stwierdza konieczność jaknajdalej idącego zacieśnienia węzłów tej współpracy,

3) ze względu na to, że dotychczasowe metody współpracy rządu ze sferami gospodarczymi wykazują luki, które odbijają się ujemnie na życiu gospodarczym, Kongres uważa za rzecz konieczną zapewnienie ciągłości tej współpracy drogą odbywania m. i. periodycznych konferencji delegatów ministerstw gospodarczych z delegatami izb przemysłowo-handlowych, a to nie tylko dla ustalenia potrzeb, lecz także sposobu i widoków realizacji zgłoszonych postulatów.

B. W SPRAWIE GRANIC INGERENCJI PUBLICZNEJ W DZIEDZINIE GOSPODARKI PRYWATNEJ

I. Kongres stwierdza doniosłość zapowiedzi likwidacji systemu nadmiernej działalności państwa i czynników publicznych, jako przedsiębiorcy, zawartą w uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z d. 16 maja 1930 r., która aczkolwiek ujęła sprawę w sposób niewystarczający, może przy pełnej jej realizacji przyczynić się do pobudzenia inicjatywy prywatnej i stworzyć dla niej warunki pomyślniejszego rozwoju.

II. Kongres stwierdza, że realizacja tej uchwały dotąd jeszcze nie nastąpiła, owszem, istnieją do zanotowania nowe fakty

publicznej ingerencji gospodarczej w tę dziedzinę.

III. Wobec tego Kongres stwierdza konieczność jak najspieszszej realizacji powyższej uchwały przy jednoczesnym rozszerzeniu jej ram, w szczególności przedewszystkiem w tych wszystkich dziedzinach, w których inicjatywa prywatna wyklucza potrzebę działalności czynnika publicznego.

IV. Kongres zaleca Związkowi Izby P. H. R. P. przedstawienie na podstawie szczegółowo zebranych materiałów, memorjału czynnikom rządowym, przedstawiającego całokształt zagadnienia i łączących się z niem postulatów,

C. W SPRAWIE PROGRAMU NAPRAWY HANDLU

I. Kongres stwierdza ciężkie położenie handlu, wywołane w znacznym stopniu obiektywnymi warunkami pracy, powodującymi chroniczną chorobę strukturalną kupieckiego aparatu handlowego. Fakt ten stanowi już dzisiaj groźne niebezpieczeństwo dla prawidłowego funkcjonowania całego organizmu gospodarczego Polski, gdyż silny i sprawny handel, tworzący samodzielną i równorzędną produkcję gospodarczą, jest nieodzownym warunkiem pomyślności ekonomicznej państwa.

W tych warunkach Kongres stwierdza, że jednym z naczelných problemów polityki gospodarczej Polski, wymagających stanowczego rozwiązania, jest programowa naprawa handlu, przyczem doniosłe to zadanie podjęte być musi zarówno przez sfery kupieckie, organizacje gospodarcze wszystkich działów życia ekonomicznego, jak i przez państwową politykę gospodarczą, którą cechować winno konsekwentne dążenie do gruntownej reformy warunków pracy aparatu handlowego w Polsce.

II. Kongres stwierdza, że podstawą akcji, mającej na celu racjonalizowanie i modernizowanie handlu w Polsce musi być ogólne pogłębienie i upowszechnienie fachowej wiedzy kupieckiej, oraz umiejętności handlowych. W tym celu Kongres zaleca Związkowi Izb Przemysłowo-Handlowych opracowanie wniosków w sprawie: 1) rewizji programów i metod nauczania w zawodowych szkołach handlowych, 2) uzupełnień i zmian w programach studiów wyższych szkół handlowych, istniejących w Polsce, 3) organizacji kształcenia pomocniczych sił handlowych (akwizytorzy, komiwojażerowie, dekoratorzy i inni).

Równolegle realizowanym etapem racjonalizacji i modernizacji naszego handlu powinna być planowa rozbudowa jego organizacji branżowej, rozwinięcie jak najszerszego poradnictwa zawodowego w zakresie pracy kupca, oraz upowszechnienie prawidłowej księgowości i kalkulacji w najszerszych kołach kupieckich. Kongres stwierdza, że powyższe dziedziny prac stanowić powinny właściwy teren działalności wolnych związków zawodowych kupiectwa.

III. Celem realizacji przez państwo idei

naprawy handlu wskazane jest skoncentrowanie w Ministerstwie Przemysłu i Handlu całości kształtu spraw dotyczących zagadnień handlu przy równoczesnej wydatnej rozbudowie odpowiedniego aparatu resortowego w temże Ministerstwie.

IV. Kongres stwierdza, że polityka państwa w odniesieniu do handlu powinna opierać się m. in. na następujących wytycznych:

1) liberalne i przychylne ustosunkowanie się wobec kupieckiego aparatu handlowego,

2) pełne zrealizowanie postulatów kupiectwa, dotyczących odciążenia podatkowego handlu, ponoszącego obecnie trzecią część świadczeń z tytułu wszystkich podatków bezpośrednich, oraz zapewnienia mu odpowiedniej pomocy kredytowej,

3) należyta ochrona prawna stosunków handlowych i ułatwienie stabilizacji warunków pracy kupca,

4) planowa ochrona wewnętrznego handlu przed nadmierną konkurencją zagranicznego aparatu wymiany.

Kongres zaleca Związkowi Izb usilne dążenie do realizacji powyższych zasad.

V. Kongres podkreśla celowość i pożyteczność rozpoczętych przez Instytut Badań Konjunktur Gospodarczych i Cen naukowych badań sytuacji, oraz warunków rozwoju handlu w Polsce i stwierdza konieczność przeprowadzenia ich w sposób jak najszerszy, z tem wszakże zastrzeżeniem, że badania tego rodzaju powinny mieć nietylko zadania naukowo-statystyczne, ale również cele praktyczne tj. stworzenie obiektywnej podstawy dla akcji naprawy handlu, oraz że praktyczne rezultaty tych badań powinny być jak najszybciej realizowane.

VI. Zważywszy:

że w akcji przeciwdziałania kryzysowi gospodarczemu w kraju, a zwłaszcza kryzysowi w handlu doniosłą rolę odgrywa świadome i organizacyjne uregulowanie między reprezentantami poszczególnych działów gospodarki narodowej szeregu problemów wpływających dziś ujemnie na kształtowanie się procesów gospodarczych,

że zwłaszcza konieczne jest przeprowadzenie porozumień branżowych przemysłowców i kupców celem usunięcia niektórych

przeszkód dla rozszerzenia zbytu artykułów krajowych,

że również ciężka sytuacja kredytowa handlu mogłaby doznać złagodzenia w razie porozumienia się przedstawicieli sfer bankowych i handlowych co do środków szerszego przenikania kredytów bankowych dla handlu,

że wreszcie szereg doniosłych i dotąd spornych problemów dotyczących organizacji zby-

tu produktów gospodarstwa rolnego mogłoby zostać wyjaśnione w toku zgodnego porozumienia przedstawicieli rolnictwa i handlu,

Kongres zaleca Izdom wykorzystanie swego terenu organizacyjnego do przeprowadzenia tych porozumień, a także zainicjowanie potrzebnych porozumień między przedstawicielami izb przemysłowo-handlowych i rolniczych.

D. W SPRAWIE ŚRODKÓW PRZECIWDZIAŁANIA UJEMNYM WPLYWOM KONJUNKTURY GOSPODARCZEJ

Stojąc na stanowisku, iż przesilenie gospodarcze, jakie przeżywamy w Polsce, jest, z jednej strony, wtórnym następstwem ogólnoswiatowego kryzysu a z drugiej strony, wynika z specyficznych, a częściowo strukturalnych przyczyn wewnątrz krajowej konjunktury, oraz biorąc pod uwagę:

a) że kryzys wywołuje w Polsce wyjątkowe trudności, gdyż wskutek niedostatecznych kredytów i dekapitalizacji nasz organizm gospodarczy nie posiada odpowiednich rezerw finansowych, mogących mu ułatwić należyte przetrzymanie okresu przesilenia,

b) że wahania konjunkturalne przejawiają się u nas z wzmoczoną siłą wskutek tego, że jednym z regulatorów siły nabywczej rynku wewnętrznego jest rolnictwo zależne od tak zmiennego i nieprzewidzianego czynnika, jak fluktuacja urodzajów,

c) że środkami polityki gospodarczej nie można zapobiec kryzysowi,

Kongres uważa jednak za konieczne złagodzenie konsekwencji zbyt gwałtownych zmian konjunktury oraz zapewnienie życiu gospodarczemu warunków ułatwiających przetrwanie kryzysu za pomocą racjonalnego stosowania środków polityki gospodarczej, a przede wszystkim:

1) przez przywrócenie warunków sprzyjających prywatnej kapitalizacji,

2) przez nastawienie naszej polityki gospodarczej w kierunku wzmocnienia kapitału prywatnego, oraz

3) przez zapewnienie mu rentowności umożliwiającej życiu gospodarczemu powrót do zdrowej kalkulacji i warunków działalności zarobkowej, dającej godziwy zysk.

II. Biorąc pod uwagę, iż rozwój kapitalizacji prywatnej natrafić może na najpoważniejsze zaburzenia, o ile jest stosowana polityka kapitalizacji państwowej, której nie łagodzi okoliczność, że zebrane tą drogą środki państwo zużywa na cele inwestycyjne, Kongres wypowiada się przeciwko ostatniej, jako polityce niezapobiegającej kryzysowi lecz przeciwnie pozbawiającej życie gospodarcze rezerw, zwiększając w ten sposób brzemień trudności w dobie przesilenia.

III. Mając na względzie:

a) iż podstawą równowagi gospodarczej państwa, warunkującą pomyślny stan zarówno prywatnej, jak i państwowej gospodarki, jest należyte zabezpieczony dochód społeczny,

b) iż konieczne jest utrzymywanie wydatków Państwa w granicach naszych faktycznych zdolności dochodowych,

c) iż ujemne dla życia gospodarczego jest zużywanie na cele konsumcyjne środków, nieodzownych dla podtrzymania produkcji,

Kongres oświadcza się za koniecznością:

1) utrzymania absolutnej równowagi między budżetem Państwa, możliwościami życia gospodarczego i jego dochodowości, oraz

2) stosowania polityki produkcyjnej, a nie konsumcyjnej.

IV. Z uwagi na nieodzowność jaknajracjonalniejszego zużycia niedostatecznych zasobów kapitału w granicach potrzeb ogólnopństwowych, ściśle dostosowanych do faktycznych możliwości realizowania ich w aktualnych stosunkach gospodarczych, oraz mając na względzie:

a) iż uciążliwe są inwestycje rozłożone na nadmiernie długie okresy czasu, ponieważ uwięziony w nich kapitał nie daje narazie żadnych zysków a nawet musi być bez żadnego pożytku oprocentowany, co w szczególności jest dotkliwie, gdy inwestycje są dokonywane nie z bieżących dochodów, względnie oszczędności, lecz ze środków pożyczonych,

b) że nierentowne wydatki inwestycyjne uszczuplają ogólny nasz dochód i uniemożliwiają produktywnie zużytkowanie go,

Kongres wypowiada się:

za zaniechaniem—aż do czasu unormowania naszych stosunków gospodarczych — przedsięwzięć inwestycyjnych, które bezpośrednio lub pośrednio nie rentują się należycie.

V. a) z uwagi na zaznaczoną konieczność dostosowywania budżetu państwowego do zdolności dochodowej gospodarki prywatnej, oraz

b) celem umożliwienia gospodarce prywatnej zebrania rezerw, potrzebnych dla znośniejszego przetrwania kryzysu, co z kolei ułatwić może również sytuację Skarbu Państwa w dobie przesilenia,

Kongres uważa za konieczne:

1) by wszelkie nadwyżki budżetowe, po potrąceniu sum potrzebnych na utworzenie rezerw kasowych, zwracane były życiu gospodarczemu w postaci redukcji świadczeń podatkowych,

2) by z tychże względów polityka podatkowa i inwestycyjna samorządu komunalnego, jakoteż tempo rozbudowy urządzeń socjal-

nych dostosowane było do naszych faktycznych możliwości gospodarczych.

VI. Ponieważ rozmiary przesilenia dodatkowo i nadmiernie są u nas potęgowane przez czynnik psychologiczny, przejawiający się w postaci t. zw. „kryzysu zaufania”,

Kongres podnosi postulat:

gruntownej zmiany odpowiednich przepisów prawnych, zwiększającej bezpieczeństwo obrotu, co tem samem mogłoby w skuteczny sposób odprężyć stan nieufności.

VII. Celem podniesienia naszego życia gospodarczego i jego możliwości rozwojowej, jakoteż zwiększenia siły konkurencyjnej naszego gospodarstwa umożliwiającej mu należytą ekspansję i warunki dalszego pomyślnego rozwoju,

Kongres uważa:

iz naczelnem hasłem naszych sfer gospodarczych winna być troska o stałe doskonalenie, unowocześnienie i tem samem zmniejszenie kosztów produkcji i obrotu.

VIII. Dla stworzenia podstawy realnie ułatwiającej możliwości przyciągnięcia produkcyjnego kapitału zagranicznego, niezbędnego dla przyspieszenia tempa dalszego rozwoju życia gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej,

Kongres uważa za konieczne:

by głównym celem polityki gospodarczej było zapewnienie warunków sprzyjających rozbudowie samodzielności gospodarczej społeczeństwa i stwarzających atmosferę zachęcającą prywatną inicjatywę do najwyższego tętna produkcji pracy.

W SPRAWACH POLITYKI HANDLU ZAGRANICZNEGO (SEKCJA VII KONGRESU)

A. W SPRAWACH AKTUALNYCH ZAGADNIEN MIĘDZYNARODOWEJ POLITYKI GOSPODARCZEJ

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych:

1) wyraża opinię, iż polskie sfery gospodarcze, w poczuciu międzynarodowej solidarności, i uznając konieczność i celowość międzynarodowej akcji w dziedzinie gospodarczej, z uwagi na wyjątkową sytuację Polski, charakteryzującą się nadmiarem rąk roboczych, niedostatecznym dopływem kapitałów oraz odcięciem od naturalnych rynków zbytu, odnosić się będą ze szczególnem zainteresowaniem do tych międzynarodowych poczynań ekonomicznych, które w dostatecznej mierze zapewniłyby możliwości rozwoju polskiemu gospodarstwu narodowemu;

2) uważa, iż w interesie uzdrowienia międzynarodowej sytuacji gospodarczej, nieodzowna jest nietylko dbałość o zapewnienie możliwości cyrkulacji i zbytu nadmiaru towarów, lecz również i troska o umożliwienie odpływu nadmiaru rąk roboczych.

Wskutek tego koniecznym jest zarzucenie polityki wybujałego prohibicjonizmu imigracyjnego, który kraje o dużym przyroście ludności zmusza do tem usilniejszej rozbudowy własnego przemysłu;

3) uważa za możliwe obniżenie w drodze układów dwustronnych lub w drodze ewentualnej międzynarodowej akcji zbiorowej niektórych ceł ochronnych, wszakże nie poniżej granicy niezbędnej ochrony i pod warunkiem równoczesnego osiągnięcia niewątpliwych korzyści w kierunku spotęgowania naszej ekspansji gospodarczej na zewnątrz kraju;

4) ze względu na mieszaną strukturę gospodarczą Polski jako państwa nietylko rolniczego lecz i przemysłowego nasza polityka

celna winna zabezpieczać zarówno interesy rolnictwa jak i produkcji przemysłowej w celu zapewnienia im widoków zwiększonego zbytu na rynku wewnętrznym, co z kolei rzeczy w parze z powiększeniem ogólnego dobrobytu Polski wywołać powinno zwiększenie naszej zdolności nabywania towarów również innych państw;

5) uznaje konieczność i celowość wszelkich zamierzeń i poczynań na terenie międzynarodowym w kierunku usunięcia przeszkód, na jakie napotyka zrealizowanie zasady swobodnego międzynarodowego obrotu towarowego, a w szczególności:

a) odnośnie do stanowiska rządu polskiego w sprawie konwencji antyreglamentacyjnej z 8 listopada 1927 daje wyraz przekonaniu, że zniesienie zakazów i ograniczeń przywozu i wywozu byłoby i jest możliwe tylko w takim wypadku, gdyby wszystkie kraje wchodzące w rachubę otrzymały zapewnienie traktowania na stopie bezwzględnej równości tj. bez dopuszczania jakichkolwiek zastrzeżeń. Z chwilą gdy dopuszczone zostało takie zastrzeżenie ze strony tylko jednego państwa, zasada powyższa została naruszona i Polska, dotknięta wyraźnie tem zastrzeżeniem, wystąpić musiała w słusznej obronie swych interesów, które gotowa była poświęcić, idąc po linii jak największego liberalizmu;

b) zaleca jak najobszerniejsze udokumentowanie ankiety w sprawie zwalczania protekcjonizmu pośredniego, którego działanie odczuwa szczególnie dotkliwie eksport polskich artykułów hodowlanych;

c) uznaje w interesie ułatwienia warun-

ków wymiany handlowej potrzebę przyspieszenia prac przygotowawczych do zawarcia konwencji weterynaryjnych, w celu usunięcia praktykowanej obecnie dowolności przy stosowaniu kontroli weterynaryjnej, oraz podkreśla konieczność dopilnowania, aby wydane zostały odpowiednie zarządzenia w przedmiocie wykonania międzynarodowej konwencji fitopatologicznej z kwietnia 1929;

d) stwierdza potrzebę zebrania możliwie jak najobfitszego materiału statystycznego, który mógłby posłużyć do udokumentowania ankiety, przewidzianej w protokole genewskim z 24 marca 1930 r. w sprawie uzdrowienia stosunków, dotyczących międzynarodowej wymiany towarowej;

e) wita z zadowoleniem wszelkie projekty wiążące się z tym protokołem, a dotyczące spraw, których rozwiązanie jest istotnie możliwe w drodze układów wielostronnych i przyczynić się winno do unormowania międzynarodowych stosunków handlowych, zaliczając do niej złożony już w Genewie projekt międzynarodowej konwencji handlowej bez czę-

ści celnej, a dotyczących kwestji natury formalnej;

f) stwierdza konieczność jak najrychlejszej ratyfikacji przez Polskę międzynarodowej konwencji genewskiej z dnia 3 listopada 1923 r. o uproszczeniu formalności celnych, której rewizja jest już zamierzona;

6) stwierdza nakoniec niezmierną doniosłość przedsięwziętych w ostatnim czasie na terenie międzynarodowym prób w kierunku zorganizowania współpracy gospodarczej państw europejskich czy to w obszerniejszym zakresie (Federacja Europejska) czy też w zakresie grup regionalnych, przyczem daje wyraz przekonaniu, że fala protekcjonizmu agrarnego, ogarniająca kraje przemysłowe Zachodniej Europy nie da się żadną miarą pogodzić z koncepcjami ogólnoeuropejskiej wspólności gospodarczej.

8) Kongres Izb wyraża zadowolenie z powodu dojścia do skutku konferencji państw agrarnych w Warszawie i ma nadzieję, iż stanowiąc ona będzie jeden z pierwszych etapów w kierunku pacyfikacji gospodarczej świata.

B. W SPRAWACH TRAKTATOWYCH

Kongres stwierdza, iż

1) definitywne unormowanie stosunków gospodarczych z Niemcami zależy obecnie wyłącznie od Rzeszy Niemieckiej. Przez wprowadzenie w życie podpisanej umowy musi być przywrócona równowaga wzajemnych warunków obrotu, naruszona przez Rzeszę Niemiecką w kilkanaście dni po jej zawarciu, przez nieoczekiwane wprowadzenie zwyczaj celnych na produkty rolne,

2) w interesie oparcia naszej ekspansji ekonomicznej na trwałych podstawach pożądana jest:

a) przyspieszenie w miarę możliwości zainicjowanych już rokowań handlowych oraz

wszczęć kroków w sprawie rewizji względnie budowy sieci traktatów w kierunku niezbędnym dla rozwoju życia gospodarczego,

b) kontynuowanie prac badawczych nad podstawami na jakich oprzeć należy traktaty handlowe z Indjami Brytyjskimi, Unją Południową Afrykańską oraz państwami Ameryki Łacińskiej przy równoczesnem utworzeniu dla wymienionej ostatnio grupy państw urzędu radcy handlowego, a to zarówno ze względu na wspomniane prace badawcze, jak i z uwagi na daleko idące możliwości polskiej ekspansji na tych rynkach,

c) jak najrychlejsze wprowadzenie w życie dalszych korzystnych dla nas, a dotąd nieratyfikowanych traktatów handlowych.

C. W SPRAWACH CELNYCH

Kongres stwierdza konieczność:

1) zapewnienia jak największej stałości w ochronie wytwórczości krajowej tak, aby przemysł posiadał pewność, iż warunki jego egzystencji wskutek nagłych i nieprzewi-

dzianych zmian polityki celnej nie zostaną podcięte ani nawet zmienione;

2) jak najrychlejszego zakończenia prac prowadzonych od lat kilku nad nową taryfą celną, przyczem taryfa ta winna być przed ostatecznem jej przyjęciem zaopiniowana

przez przedstawicieli sfer gospodarczych, a następnie jak najszybciej wprowadzona w życie;

3) opracowania i rychłego opublikowania wyjaśnień taryfikacyjnych w celu zapewnienia należytego i jednolitego taryfikowania towarów;

4) przyznawania ustępstw traktatowych po szczegółowym zbadaniu nietylko pozycji taryfowych, do których niżki te mogą się odnosić, lecz również i tych pozycji, które mogą być niżkami dotknięte w sposób pośredni;

5) dalszego wykorzystywania uprawnień rządu, wynikających z art. 7 ustęp i) ustawy

w przedmiocie uregulowania stosunków celnych, stosownie do potrzeb życia gospodarczego, a szczególnie dla doraźnego poprawienia niedostatecznej ochrony celnej pewnych gałęzi produkcji oraz dla stosowania retorsyj w stosunku do państw, których polityka celna godzi w polski eksport;

6) należytego i zdecydowanego przeciwstawienia się dumpingowi zagranicznemu, zagrożającemu naszej produkcji;

7) należytego zrewidowania i ustabilizowania polityki w przedmiocie udzielania ulg celnych, stosownie do potrzeb rozwoju naszego życia gospodarczego.

D. W SPRAWACH EKSPORTOWYCH

I. Kongres usilnie podkreśla potrzebę dalszego planowego kontynuowania i wzmocnienia wszelkich wysiłków czynników gospodarczych oraz państwa celem jaknajwydatniejszego zwiększenia polskiego eksportu, co jest szczególnie koniecznym z uwagi na możliwy wzrost importu po przełamaniu obecnego przesilenia gospodarczego. W tym celu należy u nas przede wszystkim dążyć do dalszego wyrównania warunków konkurencyjnych krajowej produkcji w stosunku do zagranicznej, co stanowić może organiczną podstawę trwałej ekspansji narodowej.

Następnie Kongres uważa, iż w jeszcze dalej idącej mierze usprawnić należy pomoc organizacyjno-informacyjną udzielaną eksportowi. W tym zakresie wysuwają się następujące potrzeby:

1) Rozbudowa działalności Państwowego Instytutu Eksportowego szczególnie w kierunkach stworzenia referatów geograficznych obok istniejących referatów branżowych, dalszej rozbudowy sieci własnych korespondentów P. I. E., oraz tworzenia dalszych placówek inspektorów eksportu zagranicą.

2) Rozpatrzenie sposobów usprawnienia i popierania mieszanych izb handlowych zagranicą, o ile Polska ma zabezpieczony decydujący wpływ na ich działalność.

3) Rozbudowa sieci radców handlowych przy placówkach dyplomatycznych oraz placówek konsularnych, tudzież szybkie obsadzanie wakansów w tym zakresie.

4) Systematyczne przeszkalanie funkcyjnarjuszy państwowej służby zagranicznej, zaj-

mujących się eksportem, w kraju przy pomocy izb przemysłowo-handlowych.

5) Dostosowanie systemu ogólnej propagandy polskiej zagranicą do potrzeb eksportu i wydajne rozszerzenie ram tej propagandy przy czynnym udziale izb przemysłowo-handlowych.

6) Organizowanie misyj fachowych dla badania zagranicznych rynków zbytu, oraz stopniowe wprowadzanie instytucji t. zw. wysłańców eksportowych, obejmujących zastępstwa polskich firm eksportujących.

7) Pomoc dla kształcących się (zwłaszcza praktycznie) w zakresie handlu eksportowego.

8) Rychłe mianowanie radców handlu zagranicznego z grona krajowych i zagranicznych sfer gospodarczych.

II. Kongres rozpatrzywszy zarzuty, które wysunięte zostały przeciw systemowi zwrotu ceł, stwierdza, że likwidowanie tego systemu, a nawet ograniczenie go do ciasniejszych ram przedstawiałoby poważne ryzyko dla bilansu handlowego, dla zatrudnienia warsztatów i robotników, w końcu dla wpływów budżetowych państwa i samorządów, korzystających z ożywienia, względnie podtrzymania eksportu.

Kongres stwierdza, że zarzucana systemowi zwrotu ceł niedostateczność efektów jest w znacznej mierze wynikiem dotychczasowej połowiczności tego systemu. Wobec tego Kongres sądzi, że w danej sytuacji należy istniejący u nas system zwrotu ceł utrzymać, a nawet rozbudować, a to przez podwyższenie zwrotów niedostatecznych, przez rozszerzenie

systemu na nowe artykuły, co do których istnieje prawdopodobieństwo możliwości eksportu wyższego od dotychczasowego, w końcu przez zaniechanie uciążliwości wynikających z biurokratycznej kontroli.

Niezależnie od zwrotu ceł należy działalność Międzyministerjalnej Komisji dla popierania wywozu rozszerzać i uczynić bardziej elastyczną. Nadto należy wprowadzić w życie ryczałtowy zwrot podatku przemysłowego przy eksporcie (art. 94 ustawy o państwowym podatku przemysłowym) oraz zliberalizować zasady i procedurę zwalniania od podatku obrotowego towarów idących zagranicę.

Należy rozszerzyć i zliberalizować pod względem formalnym zwrot innych danin, m. in. akcyz, obciążających towary spożywcze i t. p. przy eksporcie.

Celem ułatwienia inicjatywy krępowanej niejednokrotnie nadmiarem przepisów, należałoby uprościć formalności związane z wywozem m. in. zaś z odprawą wywozową celną.

Ze względu na konieczność stabilizacji warunków eksportowych, nieodzownym jest utrzymanie obowiązujących taryf eksportowych na dłuższy okres czasu, jako też należyte rozszerzenie ich pod względem kierunkowym i przedmiotowym, niemniej jak obniżenie pewnych taryf eksportowych, niedawno podwyższonych, w związku z czem konieczną jest także odpowiednia przebudowa i rozbudowa związkowych taryf lądowych oraz lądowo-wodnych.

Do niewyczerpanych u nas jeszcze, a doniosłych środków popierania eksportu przez koleje należą także: zwiększanie przelotności

odnośnej linii, rozbudowa stacyj granicznych, dostosowanie środków transportowych do potrzeb eksportu, jak np. w zakresie wysyłki paczek pocztowych zagranicę potrzebne jest usprawnienie w pewnych szczegółowych kierunkach.

Uważając, że jednym z zasadniczych czynników warunkujących usamodzielnienie się naszego eksportu i w parze z tem idącą właściwą jego ekspansję kierunkową, jest dalsze usprawnienie naszych portów bałtyckich oraz zapewnienie sobie własnej żeglugi morskiej, Kongres stwierdza potrzebę usilnego kontynuowania wysiłków, zmierzających do umocnienia stanowiska Polski jako państwa, gospodarującego na morzu.

Ważną byłaby także dalsza rozbudowa porozumiewań z przedsiębiorstwami żeglugi co do utrzymywania stałych linii okrętowych między naszymi portami, a odpowiednimi rynkami eksportowymi bez potrzeby przeładowania.

Z punktu widzenia rozwijania eksportu sfery gospodarcze muszą domagać się dalszych ułatwień paszportowych, a narazie przede wszystkim zniesienia świadectw kwalifikacyjnych przy uzyskiwaniu paszportów oraz zniesienia wiz zapomocą umów bilateralnych z odpowiednimi państwami zagranicznymi.

Pewne znaczenie dla sprawności eksportowej posiadałoby także przyspieszenie i ułatwienie ruchu kolejowo-osobowego z zagranicą, a to zarówno przez rozbudowę odpowiednich połączeń pociągowych, jak i przez skrócenie nadmiernych postojów granicznych.

E. W SPRAWACH STANDARYZACJI EKSPORTU

I.

Stwierdzając konieczność racjonalnej organizacji eksportu produktów rolnych z Polski, uwzględniającej technikę międzynarodowej wymiany towarowej oraz zwłaszcza zbadania celowości wprowadzenia w życie standaryzacji każdego z zasadniczych artykułów polskiego eksportu rolnego,

Kongres Izb Przemysłowo-Handlowych

1) stwierdza potrzebę jaknajszybszego przeprowadzenia przez Izbę Urzędującą

Związku Izb prac badawczych co do możliwości i kolejności kwalitatywnego badania artykułów, których eksport z Polski może być standaryzowany przy równoczesnem zaprojektowaniu przez Izbę standardów i zasad kwalifikacyjnych,

2) uważa za konieczne przeprowadzenie przez Związek Izb badań nad obowiązującymi obecnie w Polsce przepisami standaryzacyjnymi oraz zaproponowanie projektu ewentualnych zmian zasad i metod standaryzacji.

II.

1) Kongres Izb stwierdza, że standaryzacja wywozu zasadniczo tylko wówczas może wydać pożądane rezultaty o ile odpowiada formie i strukturze produkcji i eksportu w Polsce oraz wymogom i przyzwyczajeniom rynków zagranicznych.

2) Stwierdzając, iż najintensywniejszym bodźcem w rozwoju eksportu jest inicjatywa prywatna, Kongres z naciskiem podkreśla, iż standaryzacja nie może być połączona z nadwyrężeniem interesów handlu indywidualnego, a w szczególności z przyznaniem specjalnych przywilejów tylko pewnym grupom gospodarczym.

3) Kongres uważa, że projektowana ramowa ustawa standaryzacyjna winna:

a) pozostawić wyłącznej kompetencji Ministra Przemysłu i Handlu normowanie rozporządzeniami wykonawczymi przepisów kwalifikacyjnych oraz organizacji kontroli wywozu poszczególnych artykułów rolnych,

b) nałożyć na Związek Izb Przemysłowo-Handlowych obowiązek przedkładania Ministrowi Przemysłu i Handlu wniosków o kwalifikowanie wywozu poszczególnych artykułów rolnych.

4) Kongres stwierdza, że nieodzownym warunkiem jakościowego podniesienia eksportu produktów rolnych jest stworzenie odpowiednich warunków kredytowych, umożliwiających rozwój eksportu.

W SPRAWACH MORSKICH I KOMUNIKACYJNYCH (SEKCJA VIII KONGRESU)

A. W SPRAWIE WARUNKÓW DALSZEGO ROZWOJU PORTÓW GDYNI I GDAŃSKA

Kongres Izb stwierdza, iż

1) dla należytego rozwoju gospodarczego Polski oraz wykonania związanych z tem zadań w zakresie handlu morskiego nieodzowny jest równoległy rozwój zarówno budującego się polskiego portu Gdyni, jak i posiadającego wiekowe tradycje handlowe Gdańska;

2) rozwój ten powinien być możliwie szybki, aby oba porty mogły odpowiedzieć stale rosnącym potrzebom ekspansji polskiej produkcji na rynki zamorskie i powinien odbywać się w warunkach wyraźnie sprzyjających należytej koncentracji morskiej wymiany towarowej Rzeczypospolitej Polskiej, zarówno w dziedzinie przywozu jak i przewozu;

3) w szczególności kupiectwo portowe w Gdańsku, o ileby chciało zainteresować się bardziej aktywnie niż dotychczas realizacją wielkich możliwości wywozu produktów zaplecza polskiego na rynki zagraniczne, przyczyniłoby się nie tylko do wzmożenia wymiany towarowej Polski z zagranicą, ale również do zwiększenia obrotów portu w Gdańsku zróżniczowanymi towarami produkcji fabrycznej większej wartości, podnosząc zarobki i znaczenie pośrednictwa gdańskiego aparatu handlowego;

4) pożądane jest w tym celu takie nastawienie polityki gospodarczej Gdańska, tego rodzaju usprawnienie jego administracji i takie obniżenie kosztów związanych z portowym obrotem towarowym, któreby zdecydowały o zdolności konkurencyjnej Gdańska w porównaniu do portów cudzoziemskich, wykazujących szczególnie znaczne obroty towarowe z Polską;

5) konieczne jest dla rozwoju portu Gdańskiego usunięcie utrudnień gdańskich władz administracyjnych w odniesieniu do prowadzenia polskich przedsiębiorstw na terenie W. M. Gdańska, osiedlania się obywateli polskich w Gdańsku, nabywania nieruchomości i zarobkowania na terenie Gdańska;

6) oczekuje ze strony sfer gospodarczych W. M. Gdańska, który właśnie ze względu na zaplecze polskie przeszedł już z poprzedniej roli podrzędnego portu do roli portu dominującego na Bałtyku, życzliwej i twórczej inicjatywy co do współpracy w dziedzinie rozwoju handlu zamorskiego.

7) Równocześnie Kongres podkreśla potrzebę kontynuowania w sposób jak najbardziej intensywny prac około niewzruszalnego ufundowania i zapewnienia podstaw gospodarczych dla dalszego rozwoju Gdyni jako portu polskiego.

W szczególności Kongres stwierdza co do Gdyni konieczność:

8) zastosowania dalszych realnych ulg w dziedzinie podatkowej, a w szczególności zwolnienie transakcyj importowych i eksportowych, odbywających się drogą morską w ich pierwszej wzgl. ostatniej fazie od podatku obrotowego;

9) rychłego stworzenia stref wolno-cłowych;

10) jak najszybszej rozbudowy magazynów towarowych i udogodnień komunikacyjnych dla drobnicy;

11) przyspieszenia sfinalizowania budowy linii kolejowej Śląsk—Gdynia;

12) obniżenia taryfy kolejowej na zboże przeznaczone na eksport przez nasze porty;

13) równoczesnego postępu w rozbudowie miasta Gdyni, stosownie do tempa rozwoju i rozbudowy portu;

14) w związku z oświadczeniem Rządu Polskiego na konferencji gospodarczej Izby Prze-

mysłowo-Handlowych, odbytej w październiku 1929 r. Kongres uważa za celowe i konieczne jaknajrychlejsze zautonomizowanie administracji portu w Gdyni;

15) wita z uznaniem program rządu dotyczący dalszej technicznej rozbudowy portu gdyńskiego.

B. W SPRAWIE ROZBUDOWY POLSKICH LINIJ MORSKICH

1) Kongres zwraca się do rządu z prośbą o wzięcie pod rozagę przyspieszenia rozbudowy nowych polskich linii morskich, a w szczególności między Gdynią a Szwecją, tudzież między Gdynią a portami zachodnich krajów Europy oraz portami śródziemnomorskimi.

2) Celem ułatwienia zakładania nowych przedsiębiorstw okrętowych i rozszerzania już istniejących Kongres prosi rząd o wzięcie pod rozagę zwolnienie tych przedsiębiorstw — o ile mają prawną siedzibę w Gdyni — od państwowych podatków wszelkiego rodzaju i od innych świadczeń skarbowych.

C. W SPRAWACH BIEŻĄCYCH PROBLEMÓW NASZEJ POLITYKI KOMUNIKACYJNEJ

Kongres stwierdza, iż nieodzowne jest:

1) rzeczywiste skomercjalizowanie kolei i stworzenie warunków dla przyciągnięcia kapitałów zagranicznych.

Warunkami tego rozwiązania są.

a) wydzielenie majątku kolei z ogólnego majątku Skarbu oraz wyodrębnienie w samodzielnej jednostkę prawną zarządzaną na normalnych zasadach handlowych,

b) znowelizowanie ustawy o udzielaniu koncesyj na koleje żelazne prywatne;

2) szybkie wykończenie linii kolejowych, łączących zagłębie węglowe z portami polskimi;

3) zmiana niektórych kolejowych taryf eksportowych, nadmiernie podwyższonych przy wprowadzaniu nowej taryfy z dnia 1.X. 1929 r.;

4) przedłużenie ulg przewozowych dla niektórych artykułów w myśl wniosków Komitetu taryfowego Rady Kolejowej.

5) wprowadzenie sezonowych zniżek w okresach zmniejszonego ruchu;

6) zniesienie podatków komunalnych od towarów przywożonych kolejami do miast;

7) usprawnienie przewozu drobnicy;

8) zaniechanie projektu koncesjonowania przedsiębiorstw autobusowych, zabijającego inicjatywę prywatną;

9) rozwiązanie zagadnienia rozbudowy i ulepszenia sieci dróg bitych, drogą zorganizowania, opartego na racjonalnych podstawach funduszu drogowego;

10) konieczność rozbudowy dróg wodnych ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb gospodarczych.

Biblioteka Uniwersytetu
M. CURIE-SKŁODÓWSKIEJ
w Lublinie

C 3578

BIBLIOTEKA U. M. C. S.

Do użytku tylko w obrębie
Biblioteki

1000174416